

ясниха, той си спомни всичко и за пръв път малкото му сърдце болезнено се сви. Почувствува безкрайна жаль към майка си. Главата го болеше ужасно и единия си крак не можеше да движи. Но своята болка той сякаш не чувствуваше — виждаше само подутото око на майка си, съзачервен гледище.

— Лошо ли ти е, Мирьо? — запита загрижено майка му, като леко сложи ръката си на главата му. Отъ това докосване на ръката ѝ по цѣлото му тѣло премина сладка топлина. Но сърдцето му се разтрепера. Той се очудваше, че тя вече не му се кара, не се сърди. Забравила е за окото си, гали го даже и нѣжно му говори. Съ мъжа той отговори.

— Ще ми мине, мамо!

— Къде те боли?

— Главата и дѣсния кракъ. Малко ми е замъглено предъ очитѣ и тука, на гърдитѣ, сѣщо ме боли.

— Охъ, чедо, чедо! Думахъ ти, ама не слушашъ.

Две едри сълзи набѣгнаха въ очитѣ на стрина Донка,

тази на болното ѝ око се разлѣ и го овлажни цѣлото. Трепна като ударена птичка сърдцето на Мирьо. Като на кино той свѣтквично виждаше всичкитѣ си злини, които е сторилъ на добрата си майка. Обзе го, отново премала и той — загуби съзнание. Когато дойде на себе си, видѣ, че майка му бѣше колѣничала предъ иконостаса, на който кандилцето бѣше запалено и тихо се молѣше, отправила погледъ къмъ лика на Св. Богородица. Въ ушитѣ му бучеше и той отначало не разбираше думитѣ ѝ. Но постепенно майка му сякаш усили гласа си и Мирьо ясно чу:

... „Света Богородичке, смили се надъ мене, едничко чедо ми е, само него имамъ, запази ми го. Той е лошо момче, но ще се поправи, нѣма вече да е непослушенъ. Света Богородичке, запази го, дай му поскоро здраве! Моля ти се, света Богородичке!...

Още дълго тя се моли, но Мирьо вече не слушаше. Добрата му майка, тя се моли — моли се за него, за лошия, злия.